

Wandering “รัก” พาตัว

流浪の月

ความสับสนรักที่โลกไม่เข้าใจ

นาจิระ ยู
เขียน

ฉัตรขวัญ อติศัย
แปล

15ปีที่แล้ว เค้าไม่ได้แค่ลักพาตัวเธอ
แต่ลักหัวใจเธอไปด้วย

流浪の月
Wandering.
“รัก”พาตัว

MONGKOL CINEMA

MONGKOL CINEMA ALL Rights Reserved

นาจ๊ะ ญู เกียน

วัตรวงษ์ อดิษฐ์ แปล

“รัก” พาดัว 流浪の月

นางจิระ ยู เนียน
ฉัตรขวัญ อติศัย แปล

RURO NO TSUKI

Copyright © 2019 Yuu Nagira

Thai translation rights arranged with TOKYO SOGENSHA CO., LTD.
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

นางจิระ, ยู.

“รัก” พาดัว.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2565.

296 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ฉัตรขวัญ อติศัย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0408-6

ประธานกรรมการบริหาร
กรรมการผู้จัดการ
ที่ปรึกษา
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับแปล
บรรณาธิการเล่ม
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย
ศิลปกรรม
พิสูจน์อักษร
ฝ่ายการตลาด
ฝ่ายขาย
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์
จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ
อลัน เฉลิมชัยกิจ
ลัลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชประระ
วรุฒม์ ทองเชื้อ
ชลฎา เจริญวิริยะกุล
รุจี บุญยมาลิก
อโนมา อรสุทธิกุล
ยุพา แจ่มสุข
สุติรัตน์ ศิริเมือง
อัคคณัฐ ชูมนุ่ม
มนัญชยา ศิริวงษ์
สุรินทร์ บุระณา
บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด
214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด
เขตจอมทอง กทม. 10150
โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

บทที่ 1

เรื่องราวของ เด็กสาว

ร้านแฟมิลีเรสเทอรองต์ในวันหยุดมีลูกค้าคับคั่ง บริการเดินชวักไขว่ ภายในร้านซึ่งเต็มไปด้วยเสียงเจี๊ยวจ๊าวของเด็กๆ เสียงดูว้าของพ่อแม่ และเสียงหัวเราะสรลเสเฮฮาของพวกกลุ่มนักเรียนนักศึกษา

“น้ำแข็งใสราดลูกท้อสดกับครีมสดค่ะ”

น้ำแข็งใสที่ตกแต่งสวยงามถูกนำมาวางหน้าเด็กสาว

“อยากกินเจ้านี่มาตลอดเลย นี้อูกท้อสดๆ ไม่ใช่ลูกท้อกระป๋องสินะ” เด็กสาวทำตาเป็นประกายระยิบระยับ ชายหญิงคู่หนึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม อายุประมาณเกือบสามสิบ ยังอ่อนวัยเกินกว่าจะมีเธอเป็นลูก ดวงตาของผู้ชายจับจ้องผลไม้ที่มีเจลเคลือบเงา¹

“น้ำแข็งใสกับครีมสดเป็นการจับคู่ที่แปลกดีแฮะ”

“ก็ปกตินี่”

เด็กสาวงุนงง

“สมัยฉันยังหนุ่ม ไม่มีของแบบนี้”

“พูดจาเหมือนลุงแก่ๆ เลย”

“ไม่ใช่แค่เหมือน ฉันเป็นลุงแล้วต่างหาก”

ชายคนนั้นเอ่ยทันควัน เด็กสาวกะพริบตา

¹ Nappage เป็นเยลหรือเจลที่ใช้เคลือบเงาผลไม้สำหรับทำขนม เพื่อให้ดูสดใหม่สีสันสดใส น่ารับประทาน ส่วนประกอบหลักคือน้ำ น้ำตาล และเพกทิน

“เหรอ ปีนน้ำจะอายุสี่สิบแล้วสินะ ดูไม่ค่อยเปลี่ยนจากตอนเพิ่งรู้จักกัน เวลาสองคนนั่งข้างกัน เหมือนอายุพอๆ กันเลย”

“อีกไม่นานฉันจะดูแก่กว่าแล้ว”

ผู้หญิงใช้มือสองข้างทำคางอย่างน่าเวทนา จังหวะที่เด็กสาวหัวเราะ ไทรศพ์ที่มีมือถือที่วางบนโต๊ะก็ลั่น เด็กสาวดูหน้าจ่อ จากนั้นก็กลับมาคุยต่อทันทีเหมือนไม่ได้สนใจมัน

“ไม่ตอบจะดีเหรอ”

“อ้อ จากแม่นะ บอกว่าคืนนี้จะค้างข้างนอก”

เธอก็ม่น้ำก้มตา อธิบายเพิ่มว่าไปเดทกับแฟนหนุ่มอีกแล้วนะ

“ฉันไม่ใช่ไรเหรอ ค่ะกับการอยู่บ้านคนเดียวมาตั้งนานแล้ว อีกอย่าง แฟนหนุ่มคราวนี้หน้าตาไม่หล่อ แต่ทำทางใจดี ถ้าแต่งงานกัน ฉันก็จะได้สบายใจ”

“ตกลงใครเป็นแม่ใครเป็นลูกกันแน่”

“ลูกที่มีแม่ใช้ไม่ได้ก็แกร่งแบบนี้แหละ”

ไทรศพ์ที่มีมือถือลั่นอีกครั้ง เด็กสาวชะงักดูหน้าจ่อด้วยความคิดว่าเข้าข้าง

“อ๊ะ เพื่อนไทร.มา ขอโทษนะ ออกไปข้างนอกเดี๋ยว”

พอเด็กสาวลุกพร้อมไทรศพ์ที่มีมือถือในมือ บทสนทนาของโต๊ะข้างๆ ก็หยุดลง สายตาของพวกเด็กหนุ่มตริ้งอยู่กับขาเรียวยาวที่เหยียดยื่นจากกระโปรงของเด็กสาว พวกเขากระซิบกระซาบกันอย่างตื่นเต้นว่าขาเล็กชะมัด เด็ดวะ เธอเมินเสียงเหล่านั้นแล้วเดินผ่านระหว่างโต๊ะ

“โอย อยากให้โรงเถียนม.ปลายของเรามีสาวเด็ดๆ แบบนั้นบ้างจัง”

เด็กหนุ่มคนหนึ่งเอ่ยขณะเคลิ้มมองขาของเด็กสาว

“เด็กคนเมื่อกี้เพ็งม.ดันไม่เซรี”

“ม.ปลายมั้ง”

“แต่งหน้าให้ดูเป็นผู้ใหญ่นะสิ”

“จริงดิ นี่พวกเราก็เป็นโหลิคอน² ดิวะ”

“ถ้าน่ารักชะอย่าง ฉันก็โอเคกับเด็กม.ต้น”

“อย่างแกมีแววจะลักพาตัวเด็กผู้หญิงนะเนี่ย”

พวกเขาล้อเล่นใหญ่เล่นโตว่าๆ ทั้งที่พวกตัวเองก็ยังเป็นแค่
นักเรียนมัธยมปลาย

“จะว่าไปปีก่อนก็มีคดีลักพาตัวเด็กผู้หญิงที่เพิ่งอายุไม่เท่าไหร่นะ
ตกลงเจอตัวยัง”

ทุกคนหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเริ่มเช็กข่าวเพราะไม่มีใครรู้ คดี
คล้ายคลึงกันในอดีตโหลมาเต็มไปหมด จึงต้องใช้เวลากว่าจะหาคำตอบพบ

“เหวอ เจอดรามมาแล้ววะ ชั่ววินาทีที่นักศึกษาชายที่ลักพาตัวเด็ก
ผู้หญิงอายุเก้าขวบโดนจับกุม ดูดิ มีคลิปด้วย เด็กผู้หญิงร้องไห้ใหญ่เลย”

ทุกคนชะงักดูจอโทรศัพท์มือถือที่เขายื่นให้

“พี่มี พี่มี”

เสียงร้องไห้ของเด็กผู้หญิงตัวน้อยดังจากโทรศัพท์มือถือ สามภรรยา
วัยชราที่นั่งโต๊ะทางซ้ายขวาดังค์ไม่พอใจ ชายหญิงโต๊ะทางขวาดังค์มาแป
ไม่รู้ไม่ชี้ อาจเพราะไม่อยากข้องแะด้วย

“นี่ ย้ายบ้านคราวหน้าอยากไปอยู่ที่ไหนเหวอ”

ผู้หญิงถามผู้ชายขัดเสียงไม่น่าอภิมย์ บริการสาวที่เดินมาเต็มกาแป
ให้เลิกชั่วข้างหนึ่งเมื่อได้ยินน้ำเสียงระริน

“บ้านนี้เจอเนนเยอะ คราวหน้าย้ายไปอยู่ที่ราบน่าจะสบายกว่า แต่
อยากได้ที่วิวสวยๆ จังน้ำ ทุกเข้าพอเปิดหน้าต่าง จะได้เจอทิวทัศน์งดงาม
แผ่กว้าง ภูเขา ทะเล หรือปากได้ นี่ ที่ไหนดีล่ะ”

“เอาที่เธอชอบได้เลย ฉันแค่ตามเธอไป”

เขายิ้มเจื่อนแล้วตอบ ขณะรินกาแปบริการสาวถอนหายใจสั้นๆ ด้วย

² คำย่อของคำว่าโหลิตา คอมเพล็กซ์ หมายถึง การที่ผู้ใหญ่รู้สึกสนใจเด็กสาวหรือเด็กผู้หญิง
ในเชิงรักๆ ใคร่ๆ และในทางเพศ

ความคิดว่าทำทางมีความสุขกันดีจัง จากนั้นเดินกระฉับกระเฉงไปให้บริการลูกค้าคนอื่นๆ ในร้าน ที่อยู่ข้างกับชายหญิงซึ่งคุยกันว่าที่โน่นก็ดีที่นี้ล่ะว่าไง เหล่านักเรียนมัธยมปลายยังเขม่นมองคลิปวิดีโอที่ชวนให้ว่าวุ่นใจ

‘ฟูมี้ ฟูมี้’

“โลลิตอนี่มันป่วยชัดๆ ประหารไปให้หมดทุกคนก็ดีหรอก”

ใครบางคนพิมพ์

บทที่ 2

เรื่องราวของเธอ I

“ก็ไอศกรีมกับข้าวมันไม่เหมือนกันนี่นา”

โยโกะจึงบอกขณะเดินสะพานกระเป๋ารัณเชล³ กลับบ้าน แน่ใจว่าข้าวกับไอศกรีมไม่เหมือนกัน ข้าวเป็นสิ่งที่พองตัวอย่างทรงพลัง ส่วนไอศกรีมเป็นสิ่งที่ละลายอย่างอ่อนแรง ฉันชอบทั้งคู่

“ไอศกรีมไม่มีสารอาหาร ทำให้ฟันผุ แล้วก็อ้วนด้วย”

ฉันเอะอะฟังโยโกะจึงพูด เนื้อหาจนถึงตอนนี้ยังเหมือนที่ครูและป้าพูด ต่อจากนี้ต่างหากคือของจริง ฉันเตรียมตัวรับมือ แต่โยโกะจึงครุ่นคิดนิดหน่อย แล้วสรุปว่าก็ประมาณนั้นแหละ จังหวะนั้นเราเดินมาถึงสนามเด็กเล่น โยโกะจึงวางกระเป๋ารัณเชลไว้โคนต้นไม้ จึงไปหาทุกคนที่มาถึงก่อนแล้ว

“ซาราสะจัง เร็วเข้า”

เธอโบกมือว่าเร่งสปีด⁴ ฉันวางกระเป๋ารัณเชลอย่างอ่อนใจ หูหึ่งแรงมาก เพิ่งซื้อมาใหม่ หนังสือยังไม่พิมพ์เล่มแม้แต่เล่มเดียว

ฉันเคยใช้กระเป๋าคาร์ตาเบล⁴ มาจนถึงอายุเก้าขวบ มันเป็นกระเป๋าทวิเศษมาก สีฟ้าสดใสน้ำตาเหมือนกระเป๋ายี่เป็ด

*

³ กระเป๋านักเรียนสำหรับสะพานหลัง ทำจากหนังเทียม นักเรียนประถมในประเทศญี่ปุ่นใช้กันเป็นส่วนใหญ่

⁴ กระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า มักทำจากผ้าไนลอน ใช้เป็นกระเป๋านักเรียนในประเทศฝรั่งเศส

“ซาราสะขอบใจไหน”

พ่อกับแม่เคยถามฉันสมัยก่อนเข้าโรงเรียนประถม

ไม่ใช่แค่กระเป๋ เวลาทั้งคู่เลือกอะไรจะถามความเห็นของฉันเสมอ กระเป๋าแรนเซลสีแดงที่พ่อยืมจากคนรู้จักกับกระเป๋าคาร์ตาเบลที่แม่ยืมจากเพื่อน นอกจากนั้นยังมีพวกกระเป๋าสะพายข้างและกระเป๋ากีฬา ฉันถูกใจกระเป๋าคาร์ตาเบลตั้งแต่แรกเห็น ชอบการจับคู่ของสีน้ำเงินกับสีขาวอยู่แล้วด้วย ฉันเลยเฝ้าคอยจะได้สะพายกระเป๋าสีฟ้าและสวมชุดเดรสสีขาว ลองกระเป๋ากับคนอื่นด้วยแล้ว แต่กระเป๋าสะพายข้างทำให้เจ็บด้านในศอก ส่วนกระเป๋าแรนเซลใหญ่เกินไปสำหรับคนตัวเล็กแบบฉัน ทำให้ดูเทอะทะ แถมหนักด้วย

“พ่อว่ามันเบากว่าสมัยก่อนแล้วนา”

พ่อยกกระเป๋าแรนเซลลอยหิ้วด้วยมือเดียว

“ต้องเอานั่งล้อเรียนใส่นั่นอีก แคมหนักก็มีความผิดในตัวของมันเองแล้ว”

แม่ชี้ขาดราวกับผู้พิพากษา

“คุณอากรีนะ แค่กระเป๋าออกงานก็ไม่ต้องถือแล้ว”

“ก็พอถือแล้วมันแกว่งมือไม่ได้นี่นา”

แม่เป็นคนไม่อดทน จึงไม่มีพวกแม่ๆ เป็นเพื่อนสักคน แต่แม่ไม่แะแะเรื่องนั้นแม้แต่น้อย เวลาพวกแม่ๆ คบหาเป็นเพื่อนกัน ดูจะมีเรื่องน่าสนุกมากมาย ดูภาพยนตร์ รับชมดนตรี ดื่มเหล้าในเวลาที่ยากดื่มได้ทั้งเช้าและกลางวัน แต่แม่บอกว่าแม่ยุ่งเพราะชอบอยู่กับพ่อและฉัน ไม่แบ่งเวลาไปทำเรื่องน่าเบื่อหรอก

ในทางกลับกัน พ่อทำงานที่สำนักงานเขตและต้องคบหารักษาสัมพันธ์กับคนที่ตัวเองไม่ชอบทุกวัน แม่ชมเสมอว่ามินาโตะคุงเก่งมาก ยอดเลย รักที่สุด

สมัยก่อนพ่อกับแม่รู้จักกันในงานเทศกาลดนตรีกลางแจ้ง นักร้องนำ

ของวงที่หมายตาเสียชีวิตเมื่อหลายปีก่อน นักกีตาร์จึงควมตำแหน่งนักร้องนำด้วย ขณะดนตรีเต็มเต็มทุกเซลล์ตั้งแต่กระหม่อมจรดปลายเท้า แม่เชื่อมั่นว่าดวงวิญญาณของนักร้องนำที่เสียชีวิตลงมาประทับร่าง

“ผี? ไม่น่ากลัวหรอก”

พอฉันถาม แม่แก่ว่าวิญญาณ ไม่ใช่ผี ฉันว่ามันก็เหมือนกัน แต่แม่บอกว่าวิญญาณเป็นพลังงานที่แข็งแกร่งและบริสุทธิ์กว่า ฟังแล้วไม่เข้าใจสักนิด ซึ่งก็เป็นปกติ แม่ชอบพูดเรื่องที่ฉันไม่ค่อยเข้าใจ พ่อบอกว่าคุณอาかりเป็นคนที่ชอบใช้ความรู้สึกและสัญชาตญาณ พวกคุณป้าในแมนชั่นเดียวกันก็แอบซุบซิบกันว่าแม่เป็นพวกหลุดโลก

ฉันไม่เข้าใจความหมายของคำว่าหลุดโลก จึงลองถามพี่บรรณรักษ์ หญิงผู้ดูทรงความรู้ พอขอให้เธออธิบายแบบที่ฉันน่าจะเข้าใจ พี่สาวคนนั้นกระดกสะพานแว่นขึ้นลงสองสามที แล้วตอบว่า “คนพิลึกที่ทำอะไรตามจังหวะของตัวเองมากเกินไป” อย่างนี้เอง ฉันเข้าใจแล้ว

สมัยยังสาวแม่ทำอะไรตามจังหวะของตัวเองและพิลึกพิลั่นสุดกู่ยิ่งกว่านี้ แม่หันไปมองข้างตัวระหว่างสัมผัสถึงดวงวิญญาณของนักร้องนำซึ่งไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว และสบตากับพ่อที่ใบหน้าเปรี๊ยะป้อนน้ำตาเช่นเดียวกับตัวเอง หลังจบเพลงสุดท้าย ทั้งคู่ถามกันและกันให้แน่ใจว่ามานะมาจริง ๆ แม้ละไว้ว่าใครมาแต่ทั้งสองก็สื่อความหมายถึงกันได้ แล้วกอดกันร้องไห้

“ตอนนั้นแม่ตัดสินใจว่าจะแต่งงานกับมินาโตะคุง”

ไม่ใช่อยากแต่ง แต่ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะแต่ง สมกับเป็นแม่ แล้วสามเดือนหลังจากนั้นทั้งคู่แต่งงานกันจริงๆ ยอดไปเลย แม่ไม่ถูกใครกับคำว่ารอบคอบ

วันนั้นฉันฟังจุดเริ่มต้นความรักของทั้งคู่ที่ได้ฟังมาหลายรอบแล้วเหมือนเคย ตอนนี้อย่างหน้าจริงจัง แต่เมื่อก่อนเป็นคนประเภทเดียวกับแม่ที่นิสัยพิลึก ฉันเลยคิดว่าพ่อแค่ซอมนั่นไว้ ที่จริงเป็นคนพิลึกเหมือนแม่

นั่นแหละ ถ้าอย่างนั้นลูกสาวคนเดียวของคนพิลึกสองคนอย่างฉันล่ะ

สักวันฉันจะกลายเป็นคนพิลึกด้วยหรือเปล่า

ฉันครุ่นคิดอย่างนั้นขณะปั่นดินน้ำมันบนโต๊ะเตี้ยในห้องนั่งเล่น ทว่าตั้งสมาธิไม่ได้เลย ดินน้ำมันเหม็นมาก ระหว่างทำหน้ามู๋ปั่นหน้าแมวไม่ได้ตั้งใจสักที แม่บอกว่าเหม็น ยกนิ้วบีบจมูกอยู่ในซีกปากของเคาน์เตอร์ครัว

“การบ้านนะ ทนหน่อยนะ”

“แม่ไม่ชอบอดทน แล้วมันก็เหม็นจนแม่ไม่มีอารมณ์ทำกับข้าว”

“จะทำกับข้าวหรือ”

แม่ทำอาหารเก่ง ทั้งที่เป็นอย่างนั้นกลับทำเฉพาะเวลาอยู่ในอารมณ์อยากทำ ปกติครอบครัวเราเลยมักได้กินกับข้าวที่ทำเก็บไว้ไม่กินกับข้าวที่ขายในซูเปอร์มาร์เก็ต ส่วนเวลาดูภาพยนตร์ที่บ้าน แม่ไม่คิดจะทำอาหารเลยตั้งแต่แรก หันมาเตรียมข้าวโพดคั่วแบบถังกับไอศกรีมอย่างเบิกบาน แล้วโทรศัพท์สั่งพิซซ่ามาเป็นอาหารจานหลัก

พอได้ยินว่าคืนนี้แม่จะทำแกงกะหรี่เนื้อบด ฉันทุบดินน้ำมันที่ไม่เหมือนแมวจนแบน ยัดมันใส่กล่องแล้วปิดฝา เหม็นด้วย ชี้เกี่ยจด้วยเล็กปั้นดีกว่า

ฉันล้างมือให้สะอาดแล้วเข้าไปช่วย ขึ้นตอนแค่เอาเม็ดหั่นผักให้ละเอียด แล้วเขาไปผัดกับเนื้อบดแท้ๆ แต่แกงกะหรี่เนื้อบดของแม่อร่อยเหาะ แม่บอกว่าจุดสำคัญอยู่ที่กระเทียม แอปเปิล และสมุนไพรนะ จากนั้นเอาตะหลิวคนในกระทะพร้อมฮัมเพลง

แม่เอ่ยว่ามาทำแทนแป๊บหนึ่งสิ แล้วยื่นตะหลิวให้ฉัน จากนั้นหยิบขวดบอมเบย์ แชนโฟร์⁵ สีฟ้าแสนอร่อยจากชั้นวางของ คนมันให้เข้ากันกับกรีนเปปเปอร์มินต์สีเขียวตั้งพุงหน้ากลางฤดูร้อน น้ำเลมอน น้ำเชื่อม และโชดา จากนั้นรินใส่แก้วใบใหญ่ที่มีน้ำแข็งอัดแน่น แม่หิ้วตามองเหล้าสีเขียว

⁵ ชื่อยี่ห้อเหล้าจินของบริษัทบอมเบย์ สปีริตส์

อ่อนที่สำเร็จออกมา แล้วดื่มมันพรวดๆ จนเหมือนได้ยินเสียงอื่นๆ ทำถนัดของแม่คือการดื่มเหล้าให้ดูน่าอร่อย เล็บของแม่ทำสีที่มีกลิ่นเตอรวิ้งวับ เข้ากันดีกับเหล้าสีเขียวอ่อน สีเดียวกับไอศกรีมรสฟอปปิง ชาวเวอร์⁶ ยี่ห้อบาสกิน ร็อบบิ้นส์

แม่บอกขอใบไม้ช่วยนะ เอาตะหลิวคั้นจากนั้น จากนั้นง่วนกับการทำแกงกะหรี่เนื้อบดพร้อมแก้วในมือข้างหนึ่ง แม่ชอบทำอาหารเป็นงานอดิเรกโดยไม่ถูกบังคับ เพราะเป็นงานอดิเรกก็เลยทำอาหารอย่างอารมณ์ดี ดื่มเหล้าอย่างสนุกสนานและฮัมเพลงไปด้วย

“กลิ่นหอมจัง”

พ่อตื่นจากนอนกลางวัน หมู่นี้พ่อเหนื่อยง่าย วันหยุดที่ไรเป็นต้องนอนกลางวันเสมอ แขนเหมือนกึ่งไม้หอมเย็นไพล่จากแขนเสื้อยืด

“พ่อ วันนี้มีแกงกะหรี่เนื้อบด พ่อก็ชอบสินะ”

“ชอบที่สุด”

ฉันกับพ่อแต่ละมื้อไฮไฟฟ์กัน สำหรับพ่อที่ตัวสูงคงเป็นโลว์ไฟฟ์มากกว่า

“คุณอากริตี้มของดิอยู่นี่นา”

พ่อถามพลางโอบเอวแม่

“เอเมอร์ลด์ คูลเลอร์ มินาโตะคุงตี้มด้วยไหม”

พ่อตอบอ้อแล้วพยักหน้า เขาหอมแก้มแม่ ทั้งคู่หอมแก้มกันบ่อย ทั้งตอนเอ่ยอรุณสวัสดิ์ ราตรีสวัสดิ์ ไปก่อนนะ กลับมาแล้วเหวอ เป็นเรื่องธรรมดาของบ้านเรา แต่เป็นเรื่องเหลือเชื่อสำหรับเพื่อนร่วมห้องของฉัน เด็กผู้ชายเคยล้อเลียนเสียงดังว่าบ้านยัยนี้ทะเล้ง ทำเอาฉันตกอกตกใจมาแล้ว

“หนูซงให้”

ฉันหยิบขวดบอมเบย์ แชนไฟร์จากชั้นวางของ

“ซาราสะซงเป็นเหวอ”

“เป็นสิ เห็นอยู่เมื่อกี้นี่นา พ่อไปอาบแดดก่อนเถอะ”

⁶ ไอศกรีมรสช็อกโกแลตมินต์ที่ใส่เกล็ดน้ำตาลแตกเปาะเปะในปาก

ฉันสั่งให้พ่อไปที่ระเบียบ พ่อตัวผอม ผิวดำ ร่างกายดูอ่อนแอ อ่อนแอก็ไม่ใช่ไร แต่อยากให้พ่อแข็งแรง

ฉันขงเอเมอร์ลด์ คูเลอร์ด้วยขั้นตอนเดียวกับแม่ แล้วให้แม่ซิม ปิดท้าย แม่คนค็อกเทลด้วยข้อบาร์เรียวยาว เหงาหนึ่งหยดใส่หลังมือตัวเองแล้วเลียแฉับ พ่อบอกว่าการเคลื่อนไหวของแม่ที่เคยทำงานพิเศษเป็นบาร์เทนเดอร์นั้น เห็นได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญ ฉันดีใจที่เห็นแม่ทำน้ำเป็นวงกลมทำนองว่าโอเค

“คุณลูกคำ ขอภัยที่ให้ร้อคะ”

ฉันเอามันไปให้พ่อที่นั่งกอดเขายู่หน้าหน้าต่างบานเลื่อนเต็มบาน ตรงระเบียบ

“ขอบใจมาก อันนี้ค่าเหล้า”

พ่อได้ตะมุตะมิเตจิวส์แดงกำลูกหนึ่งทีปลูกตรงระเบียบมาใส่เข้าปากฉัน ฉันค้อมศีรษะบอกว่าไว้มาใช้บริการอีกนะคะ แล้วกลับไปครัว

“เสร็จแล้วจ้ะ”

แม่พูดเหมือนเด็กๆ ปิดแก๊ส เดินสวนกับฉันไปหาพ่อ สลัดยังไม่เสร็จเลยแต่บอกว่า ‘เสร็จแล้ว’ หมายความว่าอย่างไร แต่ช่วยไม่ได้ แม่รักพ่อที่สุด ทั้งคู่อยากอิงแอบแนบชิดกันอย่างสนิทสนมอยู่เสมอ

ทั้งสองนั่งข้างกัน เสียงแก้วชนกันดังกรังลอยแว่วมาเข้าหูฉันด้วย ฉันหยิบไซเดอร์⁷ จากตู้เย็น เทใส่แก้วที่น้ำแข็งอัดแน่น แล้วเหาะสี่ผสมอาหารสี่เขี้ยวลงปอหนึ่งหยด คนให้เข้ากันจนไซเดอร์ใสถูกย้อมเป็นสีเอเมอร์ลด์ คูเลอร์ เสร็จแล้วยกแก้วไปนั่งแทรกระหว่างทั้งคู่

“ซาราสะก็ดื่มเหล้าด้วยหรอ”

“อ้อ ดื่มเหล้า”

แม่กับฉันขยิบตาให้กันพร้อมหัวเราะคิกคัก

⁷ เครื่องดื่มชอปดัดจริตที่มีส่วนผสมหลักเป็นน้ำโซดา น้ำเชื่อม สารแต่งกลิ่น และกรดมะนาว

พ่อหลุดหัวเราะอยู่ข้างๆ เราสามคนยกแก้วชนกัน

วันเกิดปีที่แล้ว ฉันนึกจำที่เห็นแม่กับพ่อดื่มเหล้าสี่สวย เลยขอให้ซื้อ
สี่ผสมอาหารที่ใช้สำหรับทำขนม เราสามคนทำไซเดอร์สีส้มต่างๆ เหมือน
ทดลองทำอาหาร ฉันถูกใจไซเดอร์ที่ได้จากการผสมสีแดงกับสีน้ำเงินเข้า
ด้วยกัน กลายเป็นไซเดอร์สีม่วงเหมือนดอกสุมิระ^๘ ที่บานในฤดูใบไม้ผลิ
ระหว่างฉันมองมันอย่างหลงใหล พ่อถ่ายรูปโพลารอยด์ภาพนั้นเก็บไว้

ฉันดีใจเลยทำเรื่องบ้าบอ เผลอเอารูปถ่ายไปโรงเรียนให้เพื่อนไม่
ก็คนดู คุณกันเจียวจำวอย่างหาโอกาสได้ยากกว่านาร์กดีนะ คราวหน้ามา
ทำด้วยกันเถอะ

“สวัสดีกับไวโอเล็ต พิชช์เลยนะ”

“มันคืออะไรหรอ”

“ชื่อเหล้า”

“คานาอิดื่มเหล้าอยู่หรอ”

เด็กในกลุ่มหัวใจกะประจำห้องอยู่ใกล้ๆ พอดีก็เลยถาม เจ้าตัวระงม
มาถ่ายรูปถ่าย เมื่อเห็นขวดเหล้าของแม่กับพ่อก็พูดว่าคานาอิกำลังดื่มเหล้า
อยู่ในรูป กลายเป็นปัญหาในช่วงโมงโฮมรูมก่อนจะกลับบ้าน ฉันงงวย แต่
ก็ลุกขึ้นยืนแล้วตอบว่า

“อันนั้นมันไซเดอร์ค่ะ”

“ไซเดอร์สีแบบนั้นไม่มีหรอกค่ะ!”

“ใสสีที่เอาไว้นั้นไม่ทำขนมไงคะ”

“ถ้าจริงตามนั้นก็เอาหลักฐานมาให้ดูสิคะ!”

หลังถกเถียงกันบ้าบอ ครูประจำชั้นกับบอกให้เอาสี่ผสมอาหารมา
โรงเรียน แม่พูดคำเดียวอย่างไม่ใยดีว่าไร้สาระ พ่อชี้ให้เห็นอย่างสุขุมว่า
ถึงเอาของที่ว่าไป มันก็ไม่ใช่หลักฐานว่าซาราสะไม่ได้ดื่มเหล้า

เป็นไปตามที่พ่อบอก ข้อสงสัยว่าฉันดื่มเหล้าคลี่คลายลงอย่าง

^๘ ดอกไวโอเล็ต

**“ระหว่างเรา ไม่ใช่พ่อลูก ไม่ใช่สามีภรรยา
ไม่ใช่คู่รัก จะบอกว่าเป็นเพื่อน ก็ไม่ใช่อีก...”**

ซาราสะ เด็กหญิงวัย 9 ขวบ ที่ครอบครัวแตกแยก
ได้พบกับฟูมิ นักศึกษาหนุ่มอายุ 19 ปี โดยบังเอิญ
เขาชวนเธอไปบ้านและเธอก็อยู่ด้วย สองเดือนผ่านไป
เขาถูกจับด้วยข้อหาลักพาตัว...

ความสัมพันธ์ของทั้งสองท้าทายศีลธรรม หากแต่ตราตรึงผู้อ่านชาวญี่ปุ่นทั่วประเทศ
นิยายการ์ตูนตีด้วยรางวัลชนะเลิศ Japan Bookseller Award ปี 2020
และถูกดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ เรื่อง Wandering “รัก” พาตัว ในปี 2022
นำโดยสามนักแสดงชั้นนำของญี่ปุ่น ฮิโรสะ ซึสึ, มัตสึซากะ โทริ, โยโกฮามะ ริวเซ
ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนเป็นสิ่งที่ให้อภัยไม่ได้จริงหรือ
แล้วสุดท้ายใครควรได้รับการให้อภัยกันแน่

นิยาย

SN0059

9 786161 403973

319.-

www.booktime.co.th

กดสั่งซื้อ

@DaifukuPUB